

PREZYDENT MIASTA POZNANIA
URZĄD MIASTA POZNANIA
Wydział Finansowy
Stanowisko ds. prawno-podatkowych
60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22
tel. (61) 878-48-12

Poznań, 19 września 2017 r.

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA
PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 201 ze zm.), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 17 lipca 2017 r. (data wpływu do organu podatkowego) w zakresie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.)

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku za **prawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 17 lipca 2017 r. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 716 ze zm. - dalej zwana u.p.o.l.).

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest niepubliczną szkołą wyższą – uczelnią niepubliczną w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1) i 2) ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (dalej pr.s.w.). Uczelnia jest właścicielem zabudowanej nieruchomości w Poznaniu. Część powierzchni budynku posadowionego na nieruchomości oddana jest do korzystania

w Wydział Zamiejscowy w Poznaniu na podstawie umowy najmu. Wynajmujący podmiot posiada statut szkoły wyższej – uczelni niepublicznej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1) i 2) pr.s.w. W wynajmowanej części budynku Wynajmujący realizuje wyłącznie podstawowe zadania szkoły wyższej określone w art. 13 ust. 1 pr.s.w., a zwłaszcza prowadzi działalność dydaktyczną oraz naukowo – badawczą. Na wynajmowanej części budynku Wynajmujący podmiot nie prowadzi innej działalności, w szczególności działalności gospodarczej.

Uczelnia – Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą wyodrębnioną organizacyjnie i finansowo od działalności określonej w art. 13 i 14 pr.s.w. w zakresie okazjonalnego wynajmu sal wykładowych i konferencyjnych, jednakże Uczelnia nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie najmu powierzchni oddanej do korzystania Wynajmującej uczelni. Ta część nieruchomości wynajmowana jest w ramach współpracy obydwu szkół wyższych. Środki uzyskane przez Wnioskodawcę z najmu części budynku Wynajmującej uczelni przeznaczone są na działalność statutową Uczelni Wnioskodawcy – realizacji podstawowych zadań szkoły wyższej. Ponadto powierzchnia oddana w najem Wynajmującej uczelni nie została oddana do wyłącznego korzystania. Z pomieszczeń tych Wnioskodawca również korzysta na potrzeby organizacji zajęć własnych oraz realizowania przez siebie innych podstawowych zadań szkoły wyższej.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

Czy powierzchnia części budynku oddana w najem do niewyłącznego korzystania, na potrzeby realizacji zadań szkoły wyższej, z której równolegle korzysta wnioskodawca realizując własne zadania szkoły wyższej, podlega zwolnieniu z podatku od nieruchomości na zasadzie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

W ocenie Wnioskodawcy powierzchnia części budynku oddana w najem do niewyłącznego korzystania podlega zwolnieniu z podatku od nieruchomości na zasadzie art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.l. Zgodnie z tym przepisem prawnym od podatku od nieruchomości zwalnia się uczelnie, zwolnienie nie dotyczy przedmiotów opodatkowania zajętych na działalność gospodarczą.

W pierwszej kolejności Wnioskodawca wskazuje, iż zwolnienie objęte powołaną regulacją ma co do zasady charakter podmiotowy. Innymi słowy w hipotezie normy objęte zostały wszystkie nieruchomości znajdujące się w majątku uczelni. Zasada ta doznaje ograniczenia w drodze wyjątku, tj. nieruchomości zajętych na działalność gospodarczą.

Wskazany wyżej przepis posługuje się określeniem uczelni jako składnika tworzącego zakres zwolnienia, nie wprowadzając jego definicji. Wobec braku definicji autonomicznej, zgodnie z zasadami wykładni systemowej, należy sięgnąć do przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 pr.s.w., gdzie zdefiniowano uczelnię jako szkołę prowadzącą studia wyższe, utworzoną w sposób określony w ustawie. Ustawa pr.s.w. wprowadziła kilka rodzajów uczelni, do których także będzie miał zastosowanie omawiany przepis. (Borszowski Paweł, Stelmaszyk Klaudia, Komentarz do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, (w:) Podatki i opłaty lokalne. Podatek rolny. Podatek leśny. Komentarz, WK 2016). Tym samym dla spełnienia podmiotowej przesłanki wskazanej w ustawie art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.l. istotne jest jedynie, aby podmiot posiadał status uczelni, bez znaczenia jest natomiast czy jest to uczelnia niepubliczna lub publiczna albo innego rodzaju określona w przepisach ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Kluczowe zatem dla zaistnienia obowiązku podatkowego jest ustalenie, iż dana nieruchomość lub budowla, podlegająca opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, pomimo iż należy do uczelni, została zajęta na działalność gospodarczą. Na potrzeby ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2 przyjęta została definicja, według której działalność gospodarcza, to działalność, o której

mowa w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (dalej – u.s.d.g.) z wyłączeniem działalności rolniczej lub leśnej, wynajmu turystom pokoi gościnnych w budynkach mieszkalnych znajdujących się na obszarach wiejskich przez osoby ze stałym miejscem pobytu w gminie położonej na tym terenie, jeżeli liczba pokoi przeznaczonych do wynajęcia nie przekracza 5 oraz działalności rolników w zakresie sprzedaży, o której mowa w art. 20 ust. 1c ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym osób fizycznych. Zatem dla określenia czy dana nieruchomości lub jej część zajęta jest na działalność gospodarczą należy ustalić czy działalność ta jest zarobkową działalnością wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową lub poszukiwaniem, rozpoznawaniem i wydobywaniem kopalin ze złóż, lub działalnością zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 u.s.d.g.).

Wnioskodawca wskazuje, że w ramach wykładni systemowej, konieczne jest uwzględnienie norm o charakterze *lex specialis*, gdyż nawet jeżeli dana działalność spełnia cechy powołane wyżej definicji, może nie być uznana za działalność gospodarczą, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Zatem zgodnie z art. 106 pr.s.w. prowadzone przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Ponadto przepis art. 91 ust. 1 pr.s.w. wskazuje, iż działalność uczelni, o której mowa w art. 13 i 14 pr.s.w., podlega zwolnieniu z podatku dochodowego, podatku od towarów i usług, podatku od nieruchomości, podatku rolnego, podatku leśnego i podatku od czynności cywilnoprawnych na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

W związku z powyższym stan prawny, w którym działalność uczelni w zakresie działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej wynika wprost z przepisu prawa *lex specialis* i w tym zakresie nie powinien budzić wątpliwości. Na poparcie swojego stanowiska Wnioskodawca cytuje wyrok WSA w Poznaniu z dnia 15.12.2010 r. (sygn. akt III SA/Po 449/140) zgodnie, z którym: *„typowa działalność uczelni w zakresie świadczenia usług edukacyjnych i prowadzenia działalności naukowej nie jest działalnością gospodarczą, nawet wówczas, gdy jest prowadzona odpłatnie”*. Wnioskodawca również zwraca uwagę na orzeczenie NSA w Warszawie z dnia 24 maja 2012 r. (sygn. II FSK 2266/10), że: *„każda część nieruchomości zajęta faktycznie na prowadzenie działalności gospodarczej podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według wyższych stawek związanych z tą działalnością. Bez znaczenia jest to, czy ową działalność prowadzi sama uczelnia wyższa jako właściciel nieruchomości czy też inny podmiot, w szczególności posiadacz zależny (najemca, dzierżawca)”*.

Reasumując Wnioskodawca stwierdza, iż w zaprezentowanym stanie faktycznym część nieruchomości oddana w najem pozostaje zwolniona z podatku od nieruchomości na zasadzie art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.l. albowiem faktycznie nie pozostaje zajęta na działalność gospodarczą, a działalność, która z mocy ustawy art. 106 pr.s.w. działalnością gospodarczą nie jest. Strona wskazuje, że nie sposób jest uznać, aby samo wynajmowanie powierzchni przez Wnioskodawcę na rzecz Wynajmującego posiadającego status uczelni niepublicznej stanowiło działalność gospodarczą, ponieważ nie robi tego w ramach zorganizowanej i ciągłej działalności gospodarczej polegającej na najmie powierzchni. Najem powierzchni odbywa się w ramach szerszej współpracy obydwu uczelni i stanowi jedynie jej organizacyjny element. Część nieruchomości najmowana przez uczelnię współpracującą z Wnioskodawcą nie stanowi oferty rynkowej, tj. uczelnia nie oferuje najmu tej powierzchni jakimkolwiek podmiotom w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Zawarcie umowy najmu ma zatem charakter jednostkowy oraz wynika jedynie z faktu współpracy obydwu szkół wyższych na poziomie realizacji zadań uczelni. Środki uzyskane przez Wnioskodawcę z najmu części budynku są przeznaczone na działalność statutową Wnioskodawcy, czyli realizację podstawowych zadań szkoły wyższej. Zatem Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż sam fakt wynajmowania powierzchni podmiotowi posiadającemu status uczelni niepublicznej nie może być autonomicznie oraz automatycznie kwalifikowany jako prowadzenie działalności gospodarczej, a tym samym nie sposób uznać aby powierzchnia zajęta przez

uczelnię niepubliczną – Wynajmującego była zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej.

Wnioskodawca wskazuje, iż tożsame stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 grudnia 2002 r. (sygn. akt III RN 216/01). Wprawdzie orzeczenie to zapadło na podstawie nieco odmiennego stanu faktycznego, albowiem szkoła wyższa wynajmowała powierzchnię podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą. Jednakże istota orzeczenia sprowadza się do oceny czy sama działalność polegająca na najmie powierzchni powinna być automatycznie kwalifikowana jako działalność gospodarcza, a tym samym czy powierzchnie objęte najmem winny być kwalifikowane jako zajęte na działalność gospodarczą niezależnie od rodzaju działalności prowadzonej przez najemcę. W rozstrzygnięciu Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, iż: „*dochody uzyskiwane przez właścicieli lokali użytkowych z tytułu czynszu są ich pożytkami cywilnymi jakie lokale przynoszą właścicielowi na podstawie stosunku prawnego (art. 53 § 2 k.c.). Na gruncie obowiązującego porządku prawnego (także pod rządem art. 2 ust. 1 ówczesnej ustawy o działalności gospodarczej) niedopuszczalne, jako całkowicie dowolne, byłoby natomiast przyjęcie apriorycznego założenia, że immanentną cechą aktywności podmiotu prawnego osoby fizycznej lub osoby prawnej) polegającej na wynajmie lokali (w tym lokalu użytkowego) jest to, że w sensie prawnym musi ona być zawsze kwalifikowana jako przejaw działalności gospodarczej, polegającej na świadczeniu usług najmu. Jest przy tym znamienne, że takiego stanowiska w przedmiotowej sprawie nie zajęły też właściwe organy podatkowe, które wprost przeciwnie nie znalazły w odniesieniu do kwot uzyskanych z tytułu czynszu najmu lokali użytkowych podstawy do wydania wobec Akademii Muzycznej stosownych decyzji określających jej zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych (...). Organy te uznały więc, że sam fakt wynajmu uczelnianych lokali użytkowych nie stanowi wystarczającej przesłanki do przyjęcia, iż Akademia Muzyczna prowadzi w tym zakresie działalność gospodarczą dlatego utraciła prawo skorzystania ze zwolnienia podatkowego w sferze podatku od nieruchomości budynku obejmującego wynajęte lokale”.*

Mając powyższe na uwadze Wnioskodawca wskazuje, że sam fakt wynajmu uczelni niepublicznej części nieruchomości nie powoduje automatycznie uznania, iż działalność taka prowadzona jest w ramach działalności gospodarczej, ponieważ Wnioskodawca uczelnia nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie najmu powierzchni, które zostały oddane do korzystania Wynajmującemu uczelni niepublicznej. Części oddane do korzystania Wynajmującej uczelni niepublicznej nie są przeznaczone na komercyjny wynajem, umowa ma charakter jednostkowy, a działalność w tym zakresie nie jest nastawiona na osiągnięcie zysku, a stanowi jedynie element współpracy pomiędzy uczelniami. Zatem mając na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego nie sposób jest przyjąć, aby aktywność Wnioskodawcy w tym zakresie realizowała cechy działalności gospodarczej wskazane w art. 2 u.s.d.g.

Zdaniem Wnioskodawcy za zwolnieniem przedmiotowej części budynku z podatku od nieruchomości przemawia argument jakim jest okoliczność, iż z powierzchni, które podlegają wynajęciu innej uczelni, równolegle korzysta sam Wnioskodawca, realizując zadania szkoły wyższej. Wnioskodawca wskazuje, że podatek od nieruchomości naliczany jest wyłącznie od powierzchni nieruchomości, zatem trudno przyjąć za właściwe stanowisko, iż określona część nieruchomości w pewnym czasie była zwolniona od podatku, a w innym czasie zwolnieniu takiemu nie podlegała. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie wprowadza w tym zakresie kryterium czasu. Wnioskodawca konkluduje, że skoro nieruchomość należy do szkoły wyższej oraz nie jest zajęta na działalność gospodarczą, ponieważ zajęta jest na realizowanie zadań szkoły wyższej, zarówno przez Wnioskodawcę jak również Wynajmującego powierzchnię, to w stosunku do Wnioskodawcy będzie miał zastosowanie art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.l.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 201 ze zm. - dalej "Ordynacja podatkowa") Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Stronę jest prawidłowe.

Zgodnie z treścią art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.l.: „Od podatku od nieruchomości zwalnia się również: uczelnie, zwolnienie nie dotyczy przedmiotów opodatkowania zajętych na działalność gospodarczą”. Zwolnienie to ma charakter podmiotowo – przedmiotowy, co oznacza, iż podmiot korzysta z tego zwolnienia, jeżeli spełni dwa warunki: jest uczelnią a przedmiot opodatkowania nie jest zajęty na działalność gospodarczą. Ustawodawca w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych rozróżnia pojęcia „związane z prowadzeniem działalności gospodarczej” od pojęcia „zajęte na działalność gospodarczą”, którego nie precyzuje w ustawie. Określił jedynie w art. 1a ust. 3 pkt 3 u.p.o.l. pierwsze ze wskazanych pojęć definiując je, iż grunty, budynki i budowle związane z działalnością gospodarczą użyte w niniejszej ustawie oznaczają grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit b i d, chyba, że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ w odniesieniu do nich została wydana decyzja ostateczna organu nadzoru budowlanego, na podstawie której trwale wyłączono budynek, budowlę lub ich części z użytkowania. Ustawodawca w sposób wyraźny wskazał, że dla ustalenia związania przedmiotów opodatkowania z działalnością gospodarczą wystarczy sam fakt posiadania ich przez przedsiębiorcę. Ustawa natomiast nie zawiera definicji pojęcia „zajętych na działalność gospodarczą”. Zatem pojęcie to należy interpretować według znaczenia językowego jako grunty, budynki i budowle używane faktycznie do prowadzenia działalności gospodarczej.

W orzecznictwie sądów administracyjnych, pojęcie „budynków zajętych” na określony rodzaj działalności gospodarczej oznacza rzeczywiste wykonywanie w nich czynności

składających się na prowadzenie określonego rodzaju czynności. Przy czym istotne jest wyodrębnienie budynku lub jego części do prowadzenia tej działalności. Również takie stanowisko zostało zaprezentowane w komentarzu Leonarda Etela Podatki i opłaty samorządowe (Dom Wydawniczy ABC 2008).

Ponadto należy pamiętać, iż działalność gospodarcza, o której mowa w art. 7 u.p.o.l., to zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. to działalność, o której mowa w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z tą ustawą działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Brak którejkolwiek z cech wyżej wymienionych oznacza, że dana działalność nie może zostać zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej. Na poparcie tego stanowiska wskazują wyroki WSA w Warszawie (sygn. akt III SA/Wa 327-328/14): *„Samo wynajęcie nieruchomości przez Uniwersytet nie jest działalnością gospodarczą. Jeśli jednak najemcą jest przedsiębiorca, to zajęta przez niego część jest opodatkowana podatkiem od nieruchomości. Sąd zaznaczył również, że jeżeli część nieruchomości jest zajęta przez podwykonawców uczelni, ale są to czynności wymienione w art. 13 i art. 14 prawa o szkolnictwie wyższym (czyli m. in. służące stwarzaniu warunków do rozwoju kultury fizycznej studentów, polegające na prowadzeniu domów i stołówek studenckich), to ta część nie powinna być obciążona podatkiem od nieruchomości”*. Jak wynika bowiem z przepisu zawartego w art. 106 Ustawy prawo o szkolnictwie wyższym prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, diagnostycznej, rehabilitacyjnej lub leczniczej nie stanowi działalności gospodarczej.

Natomiast zgodnie z wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 9 lipca 2010 r. (sygn. akt III SA/Po 345/10): *„Każda część nieruchomości zajęta faktycznie na prowadzenie działalności gospodarczej podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości – według wyższych stawek dotyczących nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą, bez względu na to, czy działalność tą prowadzą dana uczelnia wyższa (właściciel nieruchomości) czy też inny podmiot (posiadacz zależny – najemca, dzierżawca itd.)”*. Potwierdza to również wyrok NSA w Warszawie z dnia 24 maja 2012 r.: *„(...)każda część nieruchomości zajęta faktycznie na prowadzenie działalności gospodarczej podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości – według stawek wyższych, przewidzianych dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą i bez znaczenia jest, to czy ową działalność prowadzi sama uczelnia wyższa jako właściciel nieruchomości, czy też inny podmiot, w szczególności posiadacz zależny (najemca, dzierżawca)”*.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, aby nieruchomość stanowiąca własność uczelni mogła być zwolniona od podatku od nieruchomości nie może być zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej, ani przez uczelnię, ani przez jakikolwiek inny podmiot, będący posiadaczem zależnym. Zatem istotnym warunkiem zwolnienia jest brak faktycznego zajęcia nieruchomości lub jej części na prowadzenie działalności gospodarczej. Potwierdza to wyrok WSA w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2010 r. (sygn. akt SA/Sz 513/10): *„Wynajem nieruchomości nie powoduje utraty prawa do zwolnienia od podatku od nieruchomości, pod warunkiem jednakże, że uczelnia wynajmuje nieruchomość podmiotowi, który nie prowadzi na niej działalności gospodarczej”*.

Ponadto zgodnie z wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 15.12.2010 r. (sygn. akt III SA/Po 449/140) w którym wskazano, iż: *„(...)typowa działalność uczelni w zakresie świadczenia usług edukacyjnych i prowadzenia działalności naukowej nie jest działalnością gospodarczą, nawet wówczas, gdy jest prowadzona odpłatnie”*.

W świetle powyżej zaprezentowanego stanu faktycznego sprawy oraz przedstawionego stanowiska prawnego organu podatkowego dotyczącego interpretacji art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.l. należało stwierdzić, iż stanowisko Wnioskodawcy w sprawie interpretacji przedmiotowego przepisu jest prawidłowe. Zatem wynajem powierzchni części budynku, którego właścicielem jest uczelnia wyższa, innemu podmiotowi zależnemu, posiadającemu status uczelni wyższej na działalność edukacyjną nie będzie podlegało opodatkowaniu

podatkiem od nieruchomości i będzie mogła zostać wyłączona z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na mocy art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.l.

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Z up. PREZYDENTA MIASTA
Iwona Maćkowiak
Z-C A D Y R E K T O R A W Y D Z I A Ł U

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – tj. 2016, poz. 718 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy, 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

